

Ens
ha arribat

La sortida
d'Ana Mato

Mariano Rajoy sap que, després dels últims incidents relacionats amb la trama Gürtel, el nom d'Ana Mato està cremat. El més fàcil és que acabi anant a les llistes de les europees.

Any
Salvador Espriu

Ara digueu:
"Nosaltres escoltem
les veus del vent per
l'alta mar d'espigues."

Ull de peix

Isabel-Clara
Simó

Parlem
de llibres

Com que comencen les vacances i els pocs recursos de què disposem ens inviten a romandre a casa, què millor que uns llibres que ens facin companyia i que ens ensenyin el que no sabem? Parlem doncs de llibres. Vull donar notícia, en primer lloc, d'un llibre de consulta extraordinari: un diccionari temàtic i fraseològic del valencià meridional (autors: Ovidi Carbonell, Josep Tormo i Jordi Colomina) que, a més de culte és divertit, perquè podem passejar per la nostra llengua i conèixer algunes formes no habituals. Es titula *Tresor del valencià meridional* i l'ha editat la Universitat d'Alacant. Si sabéssiu tot el que s'està fent per la llengua comuna al sud del país! Imprescindible: *Una vida articulada* del mestre Josep Maria Espinàs. És molt més

Què millor que uns llibres que ens facin companyia i que ens ensenyin el que no sabem?

que un recull d'articles: és una forma de veure la vida, civilitzada i elegant, i, a més, amb un compromís a la terra i a la llengua. Es pot obrir per qualsevol lloc –cosa que passa raras vegades– i fruitar amb el verb aliat i correcte de l'Espinàs. L'enhonorabona. I el futur Estat de Catalunya? Si voleu saber-ho tot, absolutament tot sobre l'ecologia del futur immediat, cal llegir una obra cabdal: *L'Estat ecològic: una proposta per a l'Estat català del segle XXI*, de Santiago Vilanova, un expert que a més és un dels millors periodistes que ha donat aquest país. No us el perdeu. I si voleu xalar, recomano *L'ull blau de Sibèria*, del mateix Santiago Vilanova, que coneix aquest remot país i que ens hi trasllada amb una trama política amb tal habilitat que no ens deixa respirar. Literatura pura. Molt rar, trobar aquest paisatge en la literatura catalana: qui ho diu, que no som universals? Apassionant també la novel·la de Miquel Pujadó (sí, sí, un dels millors cantants catalans, impecable de veu i d'estil), *El ficcionista*, on la realitat i la ficció es barregen. Si la comenceu ja no podreu anar a dormir sense acabar-la. I una delícia per a paladars satírics: *Botifarra de pagès!*, que escriu Lo Gaiter del Besòs, pseudònim del nostre culte company Ramon Solsona. Això sí que és humor, humor de debò! Afegeix-hi més llibres, és clar: m'he limitat a passar-vos "els meus". Bones vacances.

Les cares de la notícia

DELEGADA D'ESPANYA A MADRID

Cristina
Cifuentes
Bocamolla
i temerària

Ara resulta que Ada Colau, una de les líders de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, té simpaties per Bildu, que és el mateix que "l'entorn d'ETA". És una manera d'insinuar que la gent de la PAH és, en realitat, un grup de radicals antisistema animats per foscos interessos. S'esperen dimissions.

LÍDER DE C'S

Albert
Rivera
El fons de
la qüestió

Ciutadans presentarà un recurs contra la constitució del Consell de Transició Nacional. Ciutadans considera que aquesta iniciativa és pròpia d'uns "gurus" independentistes que s'apropien de la representació del poble. És molt saber si Rivera té raó. Es convoca una consulta, i avalu.

PRESIDENT DE L'EUROGRUP

Jeroen
Dijsselbloem
Un nou risc
per a Europa

A Xipre se solucionarà el problema financer no com a l'Estat espanyol, fent que se'n facin càrrec els contribuents, sinó amb una altra via. Dijsselbloem ha donat a entendre que a partir d'ara aquesta serà la via de solució. Ja ho veurem. Com sempre, dependrà de la mida. De moment, més inestabilitat.

MINISTRA DE TREBALL

Fátima
Báñez
Qui no té
feina...

Com que el principal problema de l'Estat espanyol no és generar llocs d'ocupació, perquè sembla que n'hi ha de sobres, el Ministeri de Treball se n'ha de buscar de nous, i ha fet un pas més per imposar l'idioma espanyol en els cursos de formació als desocupats. Espanya té un greu problema: ella mateixa.

Vuits i nous
APPEC

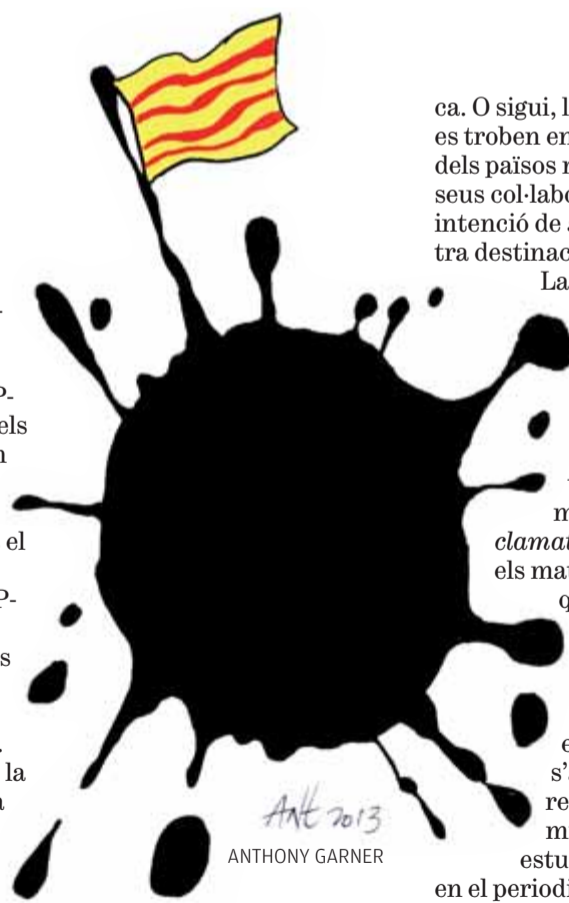

Manuel
Cuyàs

Com que ho explico tot, fa unes setmanes deia que els alumnes de comunicació de l'Autònoma m'havien concedit un premi. Aprofitava per afegir que fins aquell moment havia rebut tres premis en la meua vida periodística: un primer que em va fer molta il·lusió perquè hi havia aspirat; un segon que me'n va fer perquè em va venir de sorpresa, i un tercer, el de l'Autònoma, perquè m'era concedit per gent jove amb l'ofici per davant. Avui al vespre en recullo un altre. Em fa il·lusió perquè me'l dona la gent del gremi, però haig de confessar que com que és un reconeixement a "la trajectòria", cosa que sempre fa vell, m'ha vingut

un fred a l'espina que no té cap aire de primavera sinó de cru hivern.

El premi, de cadència anual, és instituït per l'APPEC, l'entitat que aplega els editors de publicacions en català. Aquesta mateixa nit tindran també guardó les revistes que segons el jurat han destacat en els darrers dotze mesos. L'APPEC celebra aquest 2013 trenta anys. Al principi les revistes que s'hi acollien tenien la majoria un marcat caràcter polític i local. La democràcia era un fet, la política municipal bullia a molta temperatura i aquelles revistes primigènies van fer llavors un actiu i bel·ligerant paper crític i opinador. Molts dels seus periodistes van saltar més tard a TV3 o Catalunya Ràdio, que acabaven de ser creades, o ho van fer a diaris de bona tirada. Trenta anys

ca. O sigui, les revistes que es troben en els quioscos dels països normals. Si els seus col·laboradors tenen la intenció de saltar a una altra destinació és irrellevant.

La publicació segueix amb nova gent. Hi ha qui s'exclama pel fet que hi hagi tanta gent que estudii periodisme. Entre els *exclamatoris* hi trobem els mateixos docents, que veuen negre el futur de la professió. No passen ànsia: com que ningú en aquest món s'apunta a carreres que porten a la misèria és que els estudiants han vist

en el periodisme unes sortides, sigui fent revistes de paper o sigui fent invents solvents per la xarxa que els professors i els que anem de retirada amb la nostra "trajectòria" al darrere no podem ni sospitar.

més tard, hi ha a l'APPEC revistes de tot: de música clàssica i de rock, d'art, de plantes, de satíriques, de cine, de propagació de valors, de ceràmica, de bricolatge i també de políti-